

הירגזים

מ. פרישבין

נפל לי גרגיר אבק בעין. בזמן
שניסיתי להוציא אותו גם בעין
השנייה נפל גרגיר. ואז שמת לי לב
שהרוח מביאה אתה גרגירי נסורת
והם מונחים כמו שביל מכוון שממנו
הרוח נושבת. כלומר במקום
כלשהו מישהו עובד על עץ יבש.
הלכתי מול הרוח לפי השביל הלבן
הזה ומהר מאוד ראיתי זוג ירגזים.
קטנות, ירקרקות, עם לחיים
מנופחות לבנות, שחופרות
במקורותיהן ומחפשות חרקים

בתוך העץ הרקוב. העבודה
העסיקה אותן כל כך והן חפרו
במרץ כזה שבעיניים שלי ממש
ראיתי איך הן חודרות כל פעם
עמוק יותר ויותר לתוך העץ.
הסתכלתי עליהן במשקפת עד
שבסוף מציפור אחת לא ניתן היה
לראות אלא רק הזנב.
ואז התגנבתי בשקט מהצד השני
למקום בו בלט הזנב וכיסיתי אותו
בכף ידי.
הציפור לא עשתה אפילו תנועה
אחת ונשכבה כמו מתה. הורדתי
את ידי וניערתי באצבע בזנב –
כלום. שוכבת כמו מתה. ליטפתי

"מוטב שתשכבי עוד קצת. הוא
כאן, לא רחוק, עומד ומסתכל."
עמדתי כך הרבה זמן עד שהציפור
השנייה צפצפה בסוף בקול שונה
לגמרי וניחשתי:

אותה לאורך הגב והיא עדיין
שוכבת ולא עושה אף תנועה.
והציפור השנייה התיישבה על ענף
במרחק של שניים – שלושה צעדים
והתחילה לשרוק. אפשר היה
לנחש שהיא יעצה לחברה שלה
לשכב מה שיותר בשקט.
"שכבי ושתקי" הייתה אומרת "ואני
אשרוק אליו והוא ירוץ אחריי. ואז
קפצי החוצה!"
לא רציתי לענות את הציפור
ונעמדתי בצד, רחוק יותר, לראות
מה יקרה חלילה. אבל נאלצתי
לעמוד הרבה זמן, כי הציפור
הזהירה את השנייה:

"עומד" אמרה השנייה.
והן עפו משם.

"תצאי, לא יעזור דבר. הוא עוד
עומד."
הזנב נעלם. הופיע ראש קטן עם
פס שחור על הגרון.
היא שרקה "איפה הוא?"
"הנה עומד" ענתה השנייה "את
רואה אותו?"
"רואה" אמרה השבויה, וקפצה
החוצה.
הן עפו כמה צעדים רחוק יותר
וכנראה לחשו זוז לזו:
"הבה נראה, אולי כבר הלך."
הן עלו על ענף יותר גבוה. הסתכלו
סביב.
"עומד עדיין" אמרה אחת.